

Αγαπητοί συνάδελφοι,

- ★ Κάπου διάβασα πως στο σχολείο μας, δε διδάσκουμε μόνο εκείνο που θέλουμε, ούτε μόνο εκείνο που ξέρουμε, αλλά διδάσκουμε και εκείνο **που είμαστε**.

Προπάντων το τελευταίο.

- ★ **Γράφει κάπου μια νέα 17 χρονών:**

«Ζω σε μια απέραντη μοναξιά...
Πού να ακουμπήσω την καρδιά μου;
Πού να αποθέσω τα ιδανικά μου;
Πού να φωλιάσω των πόθων μου τ' αηδόνια;
Τα κάνω να σωπαίνουν και βουβαίνομαι κι εγώ μαζί τους.
Πουθενά εμπιστοσύνη... ειλικρίνεια... ασφάλεια...
Χάθηκε λίγο φως και για μας;
Χάθηκε λίγη αγάπη, αλλά χωρίς υπολογισμούς κι αντίδοτα;
Χάθηκαν όλ' αυτά;»

- ★ Το πιο **δύσκολο πράγμα** για ένα παιδί σήμερα, είναι να μάθει τρόπους καλής συμπεριφοράς, ενώ δεν τη βλέπει γύρω του.

- ★ **Συζητούν έντονα πατέρας και κόρη.**

«Εμείς στον καιρό μας δεν κάναμε αυτά που κάνετε εσείς σήμερα. Είμαστε πιο ώριμοι, υπάκουοι, συνεργάσιμοι, ηθικοί».

«Ναι, απαντά η κόρη, αλλά εσείς είχατε πρότυπα. Ενώ εμείς...;»

- ★ Αυτό που λείπει από την εποχή μας είναι τα πρότυπα. Καλούμαστε όλοι εμείς, οι δάσκαλοι, να γίνουμε το φως του κόσμου, το άλας της γης...

Αξίζει τον κόπο!!!